

PROLOG

Čtvrť Ashod, rok 4219 Nového věku

Adeline seděla v poloprázdné knihovně na polstrované lavici a nepřítomně koukala do komentářů ke svatým textům. Trávila tady většinu dní. Nikdo tu na ni nemluvil, nikdo po ní nechtěl, aby znovu prožívala nedávné události. Mohla jen přebývat v bezčasém vakuu, obklopená šustěním stránek, které vzdáleně připomínalo šelest andělských křídel.

Věděla, že jí to nebude procházet dlouho. Zatím respektovali, že truchlí, ale dříve či později budou chtít, aby začala chodit na semináře společně s ostatními dětmi. Nebyla jediná, kdo zrovna přišel o rodinu, a většina přeživších se uchýlila právě sem. Od všech se očekávalo, že se bez ohledu na svůj původ zapojí do společnosti Pravověrných.

Společný domov při chrámu archanděla Rafaela ležel nedaleko Cípu na třetí úrovni Města ve čtvrti Ashod. Visuté terasy, lávkové chodníky a schodiště byly zdobené mozaikami z malachitu a obrovské sloupy, které celou čtvrť podpíraly, obrůstala mučenka. Domy pokryté glazovanými dlaždicemi s rostlinnými reliéfy a se sochami andělů u vchodů na slunci bíle zářily a k fontánám s křišťálově čistou vodou létali zpěvní ptáci. Při vši té nádheře by málokdo hádal, že se jen o kus dál odehrála nejtragičtější událost v dějinách Nového Edenu. Událost, již si lidé budou pamatovat jako Noc velké očisty. Ačkoliv od ní uplynuly téměř tři týdny, ve vzduchu se stále vznášel pach spáleniny z bojů mezi Heretiky a inkvizitory. Adeline ho cítila, kamkoliv se hnula. Jako by ji pronásledoval. Anebo jím možná načichla ona sama. Některé věci se nedaly snadno smýt.

Domov byl útulný, ale ona v něm nenacházela klid. Neustále ji někdo pozoroval. Kdykoliv vkročila do místnosti, hovor ustal a všechny oči se upnuly k ní – k její bledé, pihovaté kůži a ohnivě rudým vlasům, které

zdědila po matce stejně jako karamelově hnědé oči. Kolikrát se otočila, když za sebou uslyšela někoho šeptat své jméno! Kolikrát narazila na nepřátelský a podezřívavý pohled! Nevěděli, co se stalo, a přesto na to všichni měli svůj názor. A především – všichni si byli jistí, že za Noc velké očisty mohla ona.

Aaron to měl jednodušší. Ačkoliv byl její dvojče, narodil se s hnědými vlasy, které neprozrazovaly jeho heretický původ – ne že by se mezi Pravověrnými zrzaví lidé nevyskytovali vůbec, ale představovali spíše výjimku, která vždy budila pozornost. Té noci nebyl Aaron doma a Adeline ho poprvé viděla až zde, v Domově. Doufala, že jí pomůže ty hrůzy překonat. Že v těchto chvílích budou držet při sobě tak jako doposud. Jenže on ji ignoroval. Nechápala proč, ale měla pocit, jako kdyby jí někdo vyřízl půlku srdce. A to bylo to jediné, co cítila. Všechno ostatní pohlcovala prázdnota.

Náhle si uvědomila, že vedle ní někdo stojí, a na okamžik zadoufala, že její bratr dostal rozum. Když však zvedla hlavu, zjistila, že se na ni usmívá dívka o pár let starší než ona sama. Už ji párkrát zahlédla, ale nikdy tady v knihovně.

„Ahoj, já jsem Naomi,“ představila se, nabídla jí ruku a Adeline ji zdřáhavě stiskla. „A ty jsi ta holka, co nemluví, Adeline Cohen.“

Adeline přikývla. Přišlo jí podezřelé, že si s ní Naomi povídá, a navíc je na ni milá. I ostatní děti Heretiků se jí stranily, natož Pravověrní. Nepochybně po ní něco chtěla.

„Napadlo mě,“ pokračovala dívka, „jestli se necítíš trochu odstrčeně. Všimla jsem si, že trávíš dost času sama, a... no, jestli ti to vyhovuje, tak v pořádku. Ale jestli je to jenom tím, že tady nikoho neznáš, můžeš se přidat k nám.“ Ukázala ke dveřím, odkud do knihovny zvědavě nakukoval houf dětí.

Adeline napůl pokrčila rameny a napůl přikývla.

„Prima,“ uculila se Naomi, naklonila se blíž a ztišila hlas. „Poslyš, dneska po setmění se sejdem na severní terase a budeme si vyprávět příběhy. Chceš přijít? Nemusíš povídat, můžeš klidně jen poslouchat.“

Adeline zaváhala. Stále upřednostňovala samotou a Naominy pohnutky pro ni zůstávaly záhadou, ale příběhy milovala. Byla zvědavá, jestli mají